

232, 238, 241, 249, Stk. 2, 252, 256, 261, Stk. 1, og 291, Stk. 2.

Blandt disse Sager er der særlig Grund til at fremhæve Sager angaaende Straffelovens § 158, Stk. 1 og 2 (falsk Forklaring), § 172, Stk. 1, og § 173, jfr. § 172, Stk. 1 (Dokumentfalsk), § 181 (simpel Brandstiftelse), § 210 (Blodskam), § 216, 2det Punktum, og § 218 (Voldtægt m. v.), §§ 222, 223, 225, Stk. 1 og 2, 228, 229, Stk. 2, og 232 (forskellige Sædelighedsforbrydelser), § 238 (Barnedrab), § 241 (uagtsomt Manddrab), § 242 (Fosterdrab), § 244, Stk. 3, 3die Punktum (Legemskrænkelse med Død eller grov Legemsbeskadigelse til Følge), § 245, Stk. 2 (Legemsbeskadigelse), § 246 (grov Legemsbeskadigelse), § 249, Stk. 2 (uagtsom grov Legemsbeskadigelse), § 256 (Smitte med Kønssygdom), § 286 (Tyveri, Underslæb, Bedrageri, Mandatsvig og Skyldnersvig, naar Forbrydelsen er af særlig grov Beskaffenhed), § 288, Stk. 1 (simpelt Røveri) og § 291, Stk. 2 (betydeligt Hærværk).

Nævningesagerne vil efter Mindretalsforslaget antagelig kunne paaregnes at blive ca. 20 aarlig. Med Hensyn til Domsmandssagerne Antal lader det sig ikke gøre at sige noget bestemt paa Grund af Forskellen mellem den gamle og den nye Straffelovs Forbrydelseskategorier. Dog er det givet, at det aarlige Antal langt vil overstige det nuværende aarlige Antal Nævningesager.

De Straffesager, der ikke skal paadømmes i 1ste Instans ved Landsret under Medvirken enten af Nævninger eller af Domsmand, skal paakendes ved Underret uden Domsmands Medvirken, jfr. Ændringsforslag Nr. 82.

Som Følge af dette Forslag om Fordelingen af Straffesager mellem Landsret og Underret foreslaar man, at de nugældende Bestemmelser om Proceduren i Nævningesager i det væsentlige overføres til Proceduren i Domsmandssager, saaledes at der altsaa i disse Sager gennemføres Bevisumiddelbarhed. Anke til Højesteret i Domsmandssagerne skal kun kunne finde Sted i samme begrænsede Omfang som nu

i Nævningesager, dog at Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltaltes Skyld er urigtigt afgjort som Følge af en fejlagtig Bedømmelse af Bevisernes Vægt, af Domfældte — men ikke af Anklagemyndigheden — skal kunne indbringes for Højesteret. Hertil sigter Ændringsforslagene Nr. 106 og 110.

Proceduren ved Underret foreslaas opretholdt uforandret, idet disse Sager ligesom hidtil skal paadømmes af Underretsdommeren alene. I denne Forbindelse bør det erindres, at der allerede nu for saa vidt er indført Bevisumiddelbarhed i disse Sager, som det normalt er den Dommer, for hvem Forundersøgelsen er foregaaet, der ogsaa paadømmer Sagen.

Angaaende Landsrettens Sættelse i Domsmandssagerne tiltræder man Lovforslagets Ordning, saaledes at Retten sammensættes af tre Landsdommere og tre Domsmand, men stiller Ændringsforslag Nr. 56, hvorefter Lovens almindelige Regel om, at det ved lige Stemmetal er Formandens Stemme, der gør Udslaget, ogsaa skal gælde i Domsmandssager i Stedet for Lovforslagets Regel om, at der i disse Tilfælde skal indtræde det for Tiltalte mildeste Resultat.

Om Domsmandenes Udtagelse stiller man Ændringsforslagene Nr. 16 m. fl., som særlig gaar ud paa, at Domsmandene udtages for 3 Aar ad Gangen og skal virke ca. 12 Gange aarlig, altsaa i alt ca. 36 Gange, saaledes at de kan naa at dygtig-gøre sig i Hvervet.

Udspørgning af Sigtede (Tiltalte).

Det forannævnte Mindretal stiller Ændringsforslagene Nr. 94 og 103, hvorefter Lovforslagets Bestemmelser (til § 765 og til § 868) om, at Retten i hvert enkelt Tilfælde afgør, om Udspørgning af Sigtede (Tiltalte) skal paabegyndes af Paatalemyndigheden eller af Forsvareren, erstattes af en Regel om, at det altid skal være Paatalemyndigheden, der begynder.

Endvidere stiller Mindretallet Ændringsforslag Nr. 96, hvorefter Spørgsmaalet om Politiets udenretslige Udspørgning af Sigtede ordnes paa samme Maade som